

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

De Præstantia Gratiae Dei & Felicitate Hominis eâ donati Considerationes XXXVII.

Lamparter, Heinrich

Monachii, 1657

XIV. Animas Deo desponsari per Gratiam.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-46645](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-46645)

Gratiam, eius conciliatricem oporteat
facere.

CONSIDERATIO XIV.

*Animas Deo desponsari per
Gratiam.*

I. **G** Audebit sponsus super sponsam,
& gaudebit super te Deus tuus.
Isa. 62. id est, sicut sponsus su-
per sponsa, ita super te Deus gaudebit.
Amici sunt duo in anima vna; sed spon-
si etiam in carne vna. Itaque iam non
sunt duo. Ergo maior hic amor, quia
maior est vnio. Propter hoc dimittet ho-
mo patrem suum & matrem suam; & ad-
harebit uxori suae. *Matth. 19* Ita Christus
dilexit Ecclesiam. *Ephes. 5.* & in ea
quamlibet animam, Gratiâ Dei ful-
gentem. Propter eam dimisit Patrem &
Matrem. Quia verò sponsus, & sponsa
non sunt duo, sed quasi vnus integer,
& completus homo, quoad vitam do-
mesticam, mores, gubernationem, ac
procreationem liberorum; ita vt spon-
sus

CONSIDERATIO XIV. 99

sus caput sit, ac sponsa corpus, & in-
 strumentum capitis: ideo *qui suam uxore*
diligit, seipsum diligit. ait Aposto-
 lus: nemo enim vnquam carnem suam
 odio habuit, sed nutrit & fouet eam:
 sicut & Christus Ecclesiam. Qui & se-
 ipsum tradidit pro eas vt illam sanctifi-
 caret, mundans lauacro aquæ in verbo
 vitæ; vt exhiberet sibi ipsi gloriosam,
 non habentem maculam, neque ru-
 gam, aut aliquid huiusmodi; sed vt sit
 sancta, & immaculata. Super qua etiam
 gauisus est, & tanquam sponsus proce-
 dens de thalamo suo, exultauit vt gi-
 gas, ad currendam viam, vt eam sibi
 emeret & adduceret. A summo celo
 egressio eius.

Nec deterret eum pristina leuitas
 illius, ac turpitude, quâ aliquando se-
 cuta est multos amatores, sed clamat;
Conuertimini filij reuertentes; quia ego vir
vester, & assumam vos. Ierem. 3. Non de-
 terret vilis conditio eius, sed sicut E-
 sther è filiabus captiuitatis habuit gra-
 tiam, & misericordiam coram Assuero,
 &

&

& fecit eam regnare in loco superbae
 Vasthi; ita Deus animæ, cum Gratia,
 suam pariter nobilitatem, & honorem
 impertit. O Esther! ô abscondita & oc-
 culta! hoc enim significat nomen Es-
 ther. Ut antea incognita eras præ vi-
 lirate, ita nunc nemini satis cognita est
 felicitas tua. *Memorare dierum humili-
 tatis tuae. Esth. 15.* Et quomodo decora facta
 es vehementer nimis, & profecisti in re-
 gnum. *Ezech. 16.* Adamavit te rex, plus
 quam omnes mulieres. *Esth. 2.* & blan-
 ditur tibi; *Quid habes? ego sum frater
 tuus; noli metuere. ibid. 15.* *Quæ est peti-
 tio tua, ut detur tibi, & quid vis fieri?
 etiamsi dimidiam partem regni mei petier-
 ris, impetrabis.* Et cur dimidium petas,
 quæ totius est consors?

II. *Sponsabo te mihi in sempiternum,
 & sponsabo te mihi in iustitia, & iudicio, &
 in misericordia, & in miserationibus. O-
 see 2.* Omnia officia sponsi Deus exa-
 ctissime implet, Miserationum nomine
 illa significans. Primò enim non est, ut
 anima ipsa postulet quidquam ad or-
 natum

CONSIDERATIO XIV. 97

natum pertinens, *Esth. 2.* ipse enim Deus
 eam adornat. *Apoc. 21.* Vnde ait *Isa. 61.*
Gaudens gaudebo in Domino, & exultabit
anima mea in Deo meo; quia induit me
vestimentis salutis, & indumento iustitiæ
circumdedit me, quasi sponsam ornatam
monilibus suis. De quibus etiam B. Agnes
 gloriabatur: Dexteram meam, & col-
 lum meum cinxit lapidibus pretiosis:
 tradidit auribus meis inestimabiles
 margaritas; & circumdedit me vernan-
 tibus, atque coruscantibus gemmis. Po-
 suit signum in faciem meam, ut nul-
 lum, præter eum, amatorem admittam.
 Deinde sponsam erudit, ac docet, quæ
 ad gubernationem familiæ; quæ ad
 ipsius animæ decus ac salutem perti-
 nent; quæ denique sponso grata, & ac-
 cepta sunt. Nec dissimulat aliquid eo-
 rum, quibus aut ipsum offenderit, aut
 melior fieri possit; sed amanter omnia
 docet. *Ego Dominus Deus tuus, docens te*
utilia; gubernans te in via, quâ ambulas.
Isa. 48. Imò nec abscondit secreta, quæ
 nouit, aut quæ cogitat facere. *Amos. 3.*

F

Quia

*Quia non facit Dominus Deus verbum, nisi
 reuelauerit secretum suum ad seruos suos.*
 Tertiò peculiarem, & præcipuam cu-
 ram eius habet, abunde ipsi prospiciens
 de omnibus, ad vsum & oblectationem
 spectantibus; quia *nutrit & fouet eam,*
 tanquam suam carnem; ab omnibus
 malis eam defendens ac liberans; in
 omnibus laboribus & molestijs ei succu-
 rrens, ac porrigens manum; etiam
 supra naturæ leges & modum. Quarto
 sponsus omnia bona sua cum sponsa
 communicat; nihil ei clausum habet;
 nihil ab ea separatum: non opes, non
 domum, non mensam, non lectum, non
 ipsam suam personam. Sic Deus om-
 nium bonorum suorum vsum conce-
 dit animæ iustæ. *Omnia enim vestra sunt,*
 ait Apostolus 1. Cor. 3. *sive Paulus, sive*
Apollo, sive Cephas, sive mundus, sive vitæ,
sive mors, sive præsentia, sive futura. Omnia
enim vestra sunt: vos autem Christi: Chri-
stus autem Dei. Denique promptius, &
 acrius vlciscitur iniurias illatas ipsi,
 quàm sibi: vt patet ex multis historijs,
 Quinto

CONSIDERATIO XIV. 99

Quintò varijs modis oblectat spon-
sam, & exhilarat, vt cælestibus recrea-
ta delicijs, nihil de viuidi amoris dul-
cedine vnquam remittat. Facit hoc
Deus, testimonium bonæ conscientiaë
intus ei perhibendo; excitando singu-
larem erga se fiduciam, ac spem salutis
æternæ; præsentiam ei suam exhiben-
do, vt deficiens dicat; *Valde mirabilis
es, Domine, & facies tua plena est gratia-
rum. Esth. 15.* Iam tuum est, sponsa, vt
sponsum vicissim oblectes; nihil ab eo
separatum habere velis; prouida sis in
omnia eius obsequia; in omnibus eius
institutionem obserues, teque ipsi ad-
ornes. Nam *quæ nupta est, cogitat, quomo-
do placeat viro. I. Cor. 7.*

III. Dixit Lia: *Hoc pro beatitudine
mea. Beatam me quippe dicent. Genes. 30.*
Tria bona memorantur humani coniu-
gij; Sanctitas siue Inseparabilitas, Fi-
des, ac Proles: quæ tamen totidem de-
trimenta non parùm imminuunt, Ho-
nestatis, Libertatis, ac Puritatis: siue vt
alij recensent, Voluptas, Seruitus, ac

Solicitude. In connubio Gratia manet
 summa Ratio, honestas & sanctitas, cum
 inexplicabili Voluptate: Libertas cum
 Societate fidissima: Elos cum fructu:
 Puritas cum Fecunditate. Consideremus
 agedum singula. I. Coniunctio
 animæ cum Deo per Gratiam est longè
 sanctissima, siue inseparabilitatem, ac
 firmitatem vinculi spectemus, siue effe-
 ctum & significationem ipsius. Cor-
 poralis matrimonij vinculum non nisi
 corporali morte dissoluitur: Gratia
 verò non nisi morte animæ. In illo tam
 vir, quàm mulier est mortalis: in isto
 anima sola per peccatum, non Deus.
 Et sic vinculum hoc est firmitus; quia ex
 parte sponsi prorsus indissolubile. In
 illo necessario aliquando soluitur: hoc
 nulla necessitate frangi ac solui potest,
 sed sola voluntate humana; quam ad
 separationem hanc faciendam ac Di-
 uina quidem vis potest cogere. Cum
 ergo nihil à charitate Christi separare
 nos possit, nisi ipsi velimus; neque mors,
 neque vita, neque Angeli, neque Prin-
 cipatus,

CONSIDERATIO XIV. IOE

cipatus, neque praesentia, neque futura,
neque altitudo, neque profundum,
neque creatura, neque ipse Creator;
potestne fieri, ut quisquam separari
velit? estne femina vlla tam demens,
ut, cum e fordidis ac seruitute sit as-
sumpta in reginam, vltro petat libel-
lum repudij? ut omnes eius impetran-
di occasiones captet, quaerátque? O
miseranda insania! Et eá tamen quám
multi laborant? cum sponte pecca-
mus, cum densamus offensas & crudi-
tates nostras erga Deum, quid agimus
aliud, quám ut naúsea tædióque nostri
permotus, tradat nos cupiditatibus no-
stris, ut plenum diuortium fiat? Iam
sanctitas effectûs & significationis hu-
ius sacri connubij maior esse, quæ po-
test? sacramentum matrimonij facit
gratiam, & repræsentat sacrosanctam
Vnionem Verbi cum natura humana,
& cum Ecclesia. Vtrumque meliùs fit
connubio Gratia, quám coniugali tra-
ditione corporum. Per hanc enim fiunt
quidem coniuges vna persona moralis,

sicut Verbum & assumpta humanitas sunt vna realis persona, itémque Christus & Ecclesia sunt vnum corpus mysticum, vna persona mystica. Sed non tam sponsa sponso nūritur, quàm anima Deo per Gratiā: nec tam Ecclesia tota animatur à Christo capite suo, quàm anima iusta. Etenim vxor suæ dotis proprietatem retinet, & alia præter dotem non pauca. Sed anima Deo coniuncta dicit, *Gratiā Dei sum id, quod sum*, Ecclesiæ membra non omnia partem vitæ spiritualis influxum habent à Christo; nam sunt aliqua charitatis expertia. Sed iustus dicit: *Benedic anima mea, Domino; & omnia, quæ intra me sunt, nomini sancto eius*: quia omnes animæ partes coronantur in misericordia & miserationibus. Beatus, qui omnes animæ suæ fibras, influxu vitali à Christo capite suo animatas, conseruat.

2. Fides matrimonij corporalis magna esse debet, non tamen est semper: nunquam autem est sine maxima seruitute: vt de Zelotypiæ malo pessimo iam non dicam,

dicam. Sed in connubio Gratiaë quanto fidelior est anima Deo, tanto liberior. Quia tanto minus possunt in eam Errores, Terrores, Illecebræ, & alia omnia, quibus impeditur libertas, & mens ligata raptatur in decisa. Contrà verò crescit animi sapientia, potestas & amor, quibus libertas augetur, & expeditur, vt agat pleniore arbitrio. Et quomodo possit esse felicior, quàm si tota sit in potestate amantissimi Sponsi, ac Domini? Si hoc non intelligit, respiciat mancipia cupiditatum, vitiorum ac dæmonum; quanta sit illa seruitus, cum summa perfidia. Deus autem, licet amore suo complectatur omnes animas iustorum, singulas tamen sic amat, ac tantâ fide, ac si solas amaret. Neque enim singulas amaret magis, si solas. Quin imò, si socias non dedisset, minùs forsitan, quàm nunc, amare posset: vt S. Thomas notat *opusc. de dilect. c. 15.* Non potest hoc homo, qui plures habet sponfas. Vnde non est, quòd anima sollicita sit de imminuto amore Dei,

cum distributus est; dicatque cum Esther c. 4. *Ego igitur quomodo ad regem intrabo, quæ triginta iam diebus non sum vocata ad eum?* 3. Denique humani matrimonij fructus incertus est, & præter iacturam integritatis, maximam sollicitudinem affert. Ut taceam, quod mulier, cum parit, tristitiam habet, & in dolore filios parit. Gratia fructus certissimi, dulcissimi, pulcherrimi que sunt, & copiosissimi; non sollicitudinem afferentes, sed iucundissimam securitatem. Fecundat enim, ait S. Thomas, animam per Gratiam, progrediturque bonorum operum proles ab ambobus vanitis. Similis est Gratia Dei in anima nostra, teste S. Ephræm, horto regio, pulchris arboribus, & fructibus bonis pleno, qui tum sapore, cum odore, tum iucunditate & pulchritudine sua, mirificam cunctis sensibus delectationem, & recreationem afferunt. O beata illa anima, quæ operibus diuinæ Gratia resplendet! illustratur enim eius splendore, afficitur dulcedine, contempla-

tionis

CONSIDERATIO XV. 105

tionis ac suauissimi illius odoris gaudis
perfunditur. O misera verò illa, quæ
Deo pro pulchra prole monstra parit;
& ea quidem ex adulterio concepta: id
est, è suggestione diaboli, carnis, aut
mundi. Quid factum esset reginæ E-
sther, si talem Assuero prolem dedisset?
Custodi cor tuum, ô anima, Sponsa
Spiritus Sancti, vt non nisi ex inspira-
tione ipsius conceptos fructus edas,
Deo dignos ac similes.

CONSIDERATIO XV.

Gratiâ filios Dei fieri.

I. **I**Pse enim Spiritus testimonium red-
dit spiritui nostro, quod sumus filij
Dei. Si autem filij, & heredes: ha-
eredes quidem Dei, cohæredes autem Christi.
Rom. 8. Efficimur autem filij, cum iusti
efficimur; quæ vt S. Concilium Triden-
tinum s. 6. c. 4. dicit, est translatio ab eo
statu, in quo homo nascitur filius primæ
Adæ, in statum Gratiæ, & adoptionis
filiorum Dei, per secundum Adam,

F 5

I E S V M